

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Kondra a soudců Mgr. Ley Pavlovové a JUDr. Igora Pařízka ve věci

žalobkyně: [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hrubým
třída Míru 92, 530 02 Pardubice

proti

žalované: [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Karlem Němcem
se sídlem Na Pankráci 332/14, 140 00 Praha 4

o určení vlastnického práva k nemovitosti

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 18. prosince 2018 č. j. 16 C 36/2018-75

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se **mění** tak, že se žaloba na určení, že žalobkyně je výlučným vlastníkem

- a) pozemku p. č. st. [redacted] v obci [redacted], katastrálním území [redacted], jehož součástí je stavba č. p. [redacted], rodinný dům, stojící na pozemku p. č. st. [redacted] v obci [redacted], části obce [redacted], katastrálním území [redacted],

- b) pozemku p. č. st. [REDACTED] v obci [REDACTED], katastrálním území [REDACTED], jehož součástí je stavba bez čísla popisného nebo evidenčního, garáž, stojící na pozemku p. č. st. [REDACTED] v obci [REDACTED], části obce [REDACTED], katastrálním území [REDACTED],
- c) pozemku p. č. st. [REDACTED] v obci [REDACTED], katastrálním území [REDACTED], jehož součástí je stavba bez čísla popisného nebo evidenčního, garáž stojící na pozemku p. č. st. [REDACTED], v obci [REDACTED], části obce [REDACTED], katastrálním území [REDACTED]
- d) pozemku p. č. [REDACTED] v obci [REDACTED], katastrálním území [REDACTED]
- e) vše zapsané u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště [REDACTED] pro obec [REDACTED], kat. území [REDACTED] na LV [REDACTED],

zamítá.

- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení před okresním soudem v částce 37 026 Kč a před krajským soudem v částce 21 285,51 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku a k rukám advokáta žalované.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem výrokem pod bodem I určil, že žalobkyně je výlučnou vlastnící výše specifikovaných nemovitých věcí. Dále výrokem pod bodem II tohoto rozsudku uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 66 266,40 Kč. V řízení před okresním soudem vyšlo najevo, že žalobkyně spolu se svým manželem darovala žalované předmětné nemovité věci v roce 2003. Žalobkyně, která je matkou žalované, připsím ze dne 19. 9. 2017, který byl žalované doručen dne 26. 9. 2017, odvolala darování nemovitých věcí pro nevděk žalované a vyzvala ji k vrácení daru. Žalobkyně splnila formální stránku, když písemně a ve stanovené lhůtě (krom vytykánoho jednání ze dne 25. 2016) vyzvala obdarovanou k vrácení daru. Soud se následně zabýval, zda žalobkyni vytčené porušení dobrých mravů ze strany žalované dosahovalo intenzity, které zakládá právo obdarovaného na vrácení daru. Žalobkyně tvrdila, že žalovaná se k ní i jejímu manželovi (za jeho života) chovala vulgárně a fyzicky ji napadala. Již v roce 2011 se vrácení daru dožadovala žalobkyně spolu se svým manželem u soudu, avšak vše bylo vyřešeno úpravou rozsahu věcného břemene, proto vzali žalobu zpět. Okresní soud během dokazování vyšel především z výpovědí jednotlivých svědků a samotných účastnic, dále ze záznamů žalobkyně ve stolních kalendářích, ve kterých byly zaznamenány i nejvážnější incidenty mezi účastnicemi. Okresní soud uzavřel, že žalobkyně prokázala, že žalovaná jí a jejímu manželovi napsala dne 29. 9. 2016 rukou psaný dopis a že dne 9. 10. 2016 se vůči svým rodičům žalovaná dopustila jednání specifikovaného v odvolání daru, což bylo prokázáno především z výpovědi žalobkyně, ze stolního kalendáře a z výpovědi syna žalobkyně a obou snach, kteří však tvrzenému incidentu přítomni nebyli a jeho průběh jim byl sdělen žalobkyní. Okresní soud po rozsáhlém dokazování dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že účastnice řízení měly mezi sebou letité spory (o topení, o zahradu, atd.), žalovaná se o žalobkyni řádně nestarala, naopak se vůči ní i jejímu manželovi spolu se svým životním partnerem panem [REDACTED] dopouštěla hrubě nemravného chování, které okresní soud kvalifikoval za porušení dobrých mravů ve smyslu § 2072 o. z., proto došlo podle

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

názoru okresního soudu k naplnění podmínek pro odvolání daru. O nákladech řízení okresní soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř., tedy podle zásady úspěchu žalobkyně.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalovaná. Nesouhlasila se skutkovými zjištěními okresního soudu. Uvedla, že spory byly vzájemné, ale fyzických útoků se na svých rodičích nedopustila. Celá věc je vyvolána z popudu jejího bratra [REDAKCE], který má finanční zájem na věci. Ten matku odstěhoval z domu dne 12. 9. 2017, inicioval úkon vrácení daru matkou, který byl doručen žalované dne 26. 9. 2017, a nemovitosti si nechal matkou dne 4. 10. 2017 darovat. Odkázala na judikaturu k této problematice s tím, že v daném případě byly spory vzájemné, nelze je tedy jednostranně izolovat v neprospěch žalované. Důvody uvedené v odvolání daru považuje za smyšlené a navíc uplatněné po uplynutí zákonem stanovené jednorocní lhůty. Navíc poukázala na skutečnost, že žalobkyně nemá aktivní legitimaci, jelikož požaduje vrácení daru do svého výlučného vlastnictví, a to přesto, že předmět daru spadl do SJM žalobkyně a jejího manžela, kteří dobrovolně uvedené nemovité věci darovali žalobkyni společně. Uvedené nemovité věci nebyly předmětem dědického řízení po zemřelém otci žalované – manžela žalobkyně a ani bratr žalované neuplatnil v průběhu dědického řízení žádné námitky na neúčinnost darovací smlouvy ze dne 19. 2. 2003 z titulu nepominutelného dědice.
3. Žalobkyně se k odvolání žalované vyjádřila. Závěry okresního soudu považovala za správné a úplné. Opětovně poukázala na jednotlivé důkazy, které ve vzájemné shodě dokládají nemravné chování žalované vůči žalobkyni a jejímu manželovi. Zdůraznila, že zahájení tohoto řízení je pouze z její vlastní iniciativy a nikoliv z popudu syna žalobkyně, jak tvrdí žalovaná. Syn žalované a jeho rodina o žalobkyni řádně pečovali. K námitce o nedostatku aktivní legitimace žalobkyně uvedla, že ji žalovaná namítla až v odvolacím řízení, tedy v rozporu s § 205a o. s. ř. a se zásadou koncentrace řízení. Posouzení, zda je dána věcná legitimace, vyplývá z hmotněprávního vztahu účastníka k právu či povinnosti a je předmětem dokazování, jak vyplývá z Nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. I. ÚS 185/02. Závěrem shrnula, že vrátit dar bylo přáním i dnes již zesnulého manžela žalobkyně, což ostatně dokládá již dříve zahájené soudní řízení a výpověď jednotlivých svědků. Navíc doposud neuplynuly 3 roky od smrti manžela, tedy nedošlo k vypořádání SJM podle zákonné fikce. Taktéž platí, že jedná-li jeden z manželů za druhého manžela v případě, kdy je zapotřebí souhlasu obou, jedná se o neplatnost relativní, kdy nikomu jinému, než druhému manželovi nepřísluší právo se jí dovolat. Jinak se uvedené jednání považuje za platné.
4. V replice na vyjádření žalobkyně žalovaná opětovně upozornila, že vyslechnutí svědci navržení žalobkyní nikdy nebyli přímými účastníky sporů účastnic, ale vše měli pouze zprostředkované z vyprávění žalobkyně. Dále poukázala na skutečnost, že otec žalované – manžel žalobkyně měl žalovanou velmi rád a že nikdy nebylo jeho vůlí chtít po žalované vrácení daru. Znovu zdůraznila, že dědické řízení po jejím zemřelém otci je již řádně skončeno a tím došlo i k vypořádání SJM.
5. Odvolání žalované je důvodné.
6. Podle ustanovení § 764 odst. 1 o. z. platí, že zanikne-li manželství smrtí manžela, posoudí se majetkové povinnosti a práva bývalých manželů v rámci řízení o dědictví podle toho majetkového režimu, který existoval mezi manžely, popřípadě i podle pokynů, které zemřelý manžel ještě za svého života ohledně svého majetku pro případ smrti učinil; jinak se použijí pravidla uvedená v § 742, s výjimkou § 742 odst. 1 písm. c), ledaže se pozůstalý manžel dohodne s dědici o vypořádání jinak.
7. V dané věci se žalobkyně domáhala určení, že ona sama je výlučnou vlastnící předmětných nemovitostí. Bylo tedy v řízení na ní, aby tvrdila a prokázala skutečnosti, které umožňují právní závěr, že jedinou vlastnící předmětných nemovitostí je výlučně ona. Sama žalobkyně

uvedla (a bylo to i prokázáno), že předmětem daru byly nemovité věci, které žalobkyně vlastnila spolu se svým manželem, a tvořily tedy masu jejich společného jmění manželů (SJM). Darováním předmětných nemovitých věcí přešlo vlastnické právo k nim na žalovanou v plném rozsahu. Je nepochybné, že vztahy mezi dárce a obdarovanou a její rodinou nebyly dobré a byly mezi nimi konflikty. Ještě za života manžela žalobkyně došlo k odvolání daru v podstatě pro obdobné konflikty – věc byla vyřešena změnou rozsahu věcného břemene (viz spis Okresního soudu v Trutnově s. zn. 7 C 60/2011). Druhý dárce však dne [REDAKCE] 2016 zemřel. Dědické řízení týkající se pozůstalosti po něm bylo zastaveno a majetek nepatrné hodnoty byl vydán pozůstalému synovi (bratru žalované) [REDAKCE]. Ten následně podporován žalobkyní (viz rukou psané potvrzení žalobkyně č. l. 23 spisu) zahájil u soudu řízení o určení, že vlastníkem předmětných nemovitostí je on, neboť po smrti otce matka odvolala dar (č. l. 6 - 7 spisu) a vlastnické právo k předmětným nemovitostem převedla na něho (viz spis Okresního soudu v Trutnově sp. zn. 19 C 290/2017). Tento postup hodnotí soud jako zřetelnou snahu žalobkyně a jejího syna (bratra žalované) o to, vyhnout se řádnému projednání dědictví po manželu žalobkyně a snahu o nabytí výlučného vlastnictví k předmětným nemovitostem mimo řádného projednání dědictví (i se všemi dědici, tedy včetně žalované). Takové jednání však nemůže požívat právní ochrany, neboť by tím bylo obejito krom jiných i citované ustanovení § 764 o. z. Projednání SJM zaniklého smrtí jednoho z manželů nebylo možné se v tomto případě vyhnout. Námitka žalobkyně, že dosud nenastala tzv. fikce vypořádání podle § 741 o. z., a proto že ona sama je výlučnou vlastnící předmětných nemovitostí po odvolání daru, není správná. V případě zániku manželství smrtí manžela se toto ustanovení neuplatní nikdy a majetek je tedy třeba vždy vypořádat v rámci dědického řízení. Tak se však v projednávané věci nestalo. I kdyby žalobkyně sama za sebe odvolala dar důvodně, neumožňuje to v žádném případě závěr, že toliko ona sama po svém odvolání daru by se stala výlučným vlastníkem předmětných nemovitostí, darovaných žalované původně jak žalobkyní, tak ale i jejím manželem, a z jejich SJM. Tím by došlo k porušení základní zásady občanského práva, podle které nikdo nemůže převést na jiného více práv, než kolik sám má, a nemůže tak ani následně požadovat vrácení více práv při vrácení daru, než kolik převedl a kolik mohl převést. Již jen proto nemůže mít žalobkyně se svou žalobou, tak jak byla podána, úspěch a okresní soud ji měl už jen z tohoto důvodu zamítnout.

8. K výše uvedenému je potřebné doplnit, že podle § 2074 o. z. právo odvolat dar přechází na dárceva dědice, zabránil-li obdarovaný dárce v odvolání daru nebo zabránila-li v tom dárce vyšší moc. Proto se žalobkyně sama za uvedeného stavu nemohla dožadovat vrácení celého předmětu daru, který darovala spolu se svým manželem, který však dar neodvolal. Není jediným dědicem a nikdo jiný krom ní dar neodvolal. Navíc je třeba uvést i to, že samotná smrt dárce nemůže být vždy bez dalšího považována za vyšší moc, která mu zabránila v odvolání daru. To je třeba zkoumat v širších souvislostech a zde nelze přehlédnout tvrzení žalované (a vypovídali o tom i svědci), že otec by dar vůči ní nikdy neodvolal, že ji měl rád.
9. Přes výše uvedené se odvolací soud zabýval i tím, zda byly v projednávané věci splněny předpoklady pro vrácení daru i pouze jen u žalobkyně a dospěl k následujícím závěrům:
10. Podle § 2072 o. z., může dárce od darovací smlouvy odstoupit pro nevděk obdarovaného, ublížil-li obdarovaný dárce úmyslně nebo z hrubé nedbalosti tak, že zjevně porušil dobré mravy.
11. Podle § 2073 o. z., činí nevděk obdarovaného co do jeho osoby nepoctivým držitelem.
12. Podle § 2075 odst. 1 o. z., může dárce dar pro nevděk odvolat do jednoho roku ode dne, co obdarovaný dárce ublížil nebo do jednoho roku ode dne, kdy získal vědomost o důvodu pro odvolání daru.

13. Předně je třeba uvést, že soud při posuzování toho, zda byl či nebyl dar odvolán důvodně, je vázán skutkovým vymezením důvodů, pro které tak dárce učinil. Je tomu tak i proto, že sice samotné právo odvolat dar je nepromlčitelné, jeho uplatnění v případě nevďěku je však omezeno roční lhůtou. Stanovení lhůty má smysl z toho důvodu, aby obdarovaný nežil neomezenou dobu v nejistotě, zda se dopustil nevďěčného chování, či nikoliv. Žalobkyně odvolala dar pro tvrzené chování žalované v souvislosti s událostí ze dne 25. 9. 2016, kdy měla žalobkyně poskytovat pomoc jiné osobě a žalovaná se měla chovat nevhodně, pro dopis, který nebyl datován a který měl být žalobkyni podle jejích tvrzení doručen dne 29. 9. 2016 (dopis č. 1. 9 spisu), pro spor žalované zejména s jejím otcem (manželem žalobkyně) ohledně topení dne 9. 10. 2016 (odvolání daru č. 1. 6-7 spisu). Odvolání daru bylo žalované doručeno dne 26. 9. 2017 (č. 1. 8 spisu). Správně okresní soud dovodil, že pokud by žalobkyně tvrzená jednání ze dne 29. 9. 2016 a ze dne 6. 10. 2016 prokázala a dosahovala by požadované intenzity porušení dobrých mravů, odvolala by žalobkyně dar včas – v zákonem stanovené lhůtě jednoho roku. V této souvislosti je však třeba okresnímu soudu vytknout, že jeho skutková zjištění ohledně doručení dopisu, který napsala žalovaná žalobkyni, jsou rozporná. Sama žalobkyně ve své výpovědi neuvedla konkrétní datum, kdy k předání dopisu mělo dojít, žalovaná a ostatní svědci zařazují sepsání a předání dopisu do jiného časového období, byť důvod sepsání dopisu - výhrůžka ohledně odstěhování se žalobkyně z domu a ponechání nemocného manžela v domě popisují shodně (viz výpověď svědka [REDAKCE] č. 1. 55 a skutková zjištění okresního soudu z této výpovědi odst. 18 rozsudku). Důkazem o tom není ani kalendář žalobkyně, do kterého si psala důležité okamžiky, tedy i závažné hádky, neboť sama žalobkyně ve své výpovědi uvedla, že si uvedenou událost do kalendáře nenapsala a až následně kalendář s příslušnou poznámkou předložila soudu. S těmito rozpory ve skutkových zjištěních se okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal vůbec a jeho závěr, že jednoroční lhůta pro odvolání daru i v případě dopisu sepsaného žalovanou byla zachována, tak není přezkoumatelný.
14. Není zhodnocena ani síla výpovědi jednotlivých svědků, přičemž většinu jednání uvedení svědci neviděli či neslyšeli přímo, ale pouze zprostředkovaně od žalobkyně. Nelze pominout ani zájem svědků na výsledku tohoto řízení – bratru žalované žalobkyně obratem po odvolání daru předmětné nemovitosti darovala (tato výhrada se týká jak sepsaného dopisu, tak vytýkaného jednání z 6. 10. 2016).
15. V § 2075 o. z. je stanovena lhůta, v níž může dárce dar pro nevďek odvolat. Že se jedná o ublížení popsané dárce v úkonu odvolání daru (konkrétní útrpnost, kterou dárce považuje za nevďek), vyplývá přímo ze slovního vyjádření dotčeného ustanovení. Nelze tudíž - logicky vzato - při zvažování, zda jde o nevďek ve smyslu ustanovení § 2072 o. z., tedy ublížení naplňující kritéria zjevného porušení dobrých mravů, které dárce opravňuje dar odvolat, přihlížet k (jiným) útrpnostem, které obdarovaný dárce způsobil mimo dobu vymezovanou v § 2075 o. z. Nelze proto kumulovat nevhodné počiny obdarovaného vůči dárce v řádu let a tyto pak v souhrnu označit za nevďek, jak učinil okresní soud.
16. V § 2072 o. z. je definován pojem „nevďek“ tak, že jde o chování, jímž obdarovaný dárce ublížil úmyslně nebo z hrubé nedbalosti způsobem zjevně porušujícím dobré mravy. Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že odstupuje-li dárce od darovací smlouvy pro nevďek, musí konkretizovat, v čem shledává chování obdarovaného nevďěčným, resp. musí artikulovat, jak a čím mu obdarovaný „ublížil“, aby bylo možno posoudit, zda šlo o „zjevné porušení dobrých mravů“. Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích, v nichž se obecně vyjadřoval k aplikovatelnosti § 630 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, opakovaně vyložil pojem „rozpor s dobrými mravy“. Přijal a odůvodnil závěr, že k naplnění skutkové podstaty pro vrácení daru směřuje pouze takové závažné jednání obdarovaného vůči dárce (nebo členům jeho rodiny), které se zřetelem na všechny okolnosti konkrétního případu z hlediska svého rozsahu a intenzity a při zohlednění

vzájemného jednání účastníků právního vztahu nevzbuzuje z hlediska společenského a objektivizovaného (nikoli jen podle subjektivního názoru dárce) pochybnosti o hrubé (podle současné právní úpravy „zjevné“) kolizi s dobrými mravy.

17. V daném případě je tedy nutno se vypořádat se samotnou intenzitou a četností sporů mezi účastnicemi, jelikož k naplnění skutkové podstaty pro vrácení daru směřuje pouze takové závadné jednání obdarovaného vůči dárce nebo členům jeho rodiny, které z hlediska svého rozsahu a intenzity a při zohlednění vzájemného jednání účastníků právního vztahu nevzbuzuje z hlediska společenského a objektivizovaného pochybnosti o hrubé kolizi s dobrými mravy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2008, sp. zn. 33 Odo 936/2006). V tomto směru se judikatura ustálila na tom, že při hodnocení intenzity jednání obdarovaného nelze pominout ani chování dárce a je třeba přihlédnout i k tomu, zda jsou vztahy v rodině dlouhodobě a trvale narušeny z důvodu chování obou stran (viz rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33 Cdo 1172/2004, 33 Cdo 4375/2007, 33 Cdo 767/2011, 33 Cdo 2425/1998 a 33 Odo 538/2003). Vzhledem k letitým sporům v rodině, kdy žalobkyně po léta neměla dobré vztahy nejprve se synem (do roku 2009 s ním rodiče nemluvili) a posléze s dcerou – žalovanou (sama žalobkyně ve výpovědi uvedla, že s žalovanou 8 let nekomunikuje), lze usuzovat na celkové narušení rodinných vazeb v celé širší rodině. Spory o způsob vytápění nemovitosti a další záležitosti spojené s běžným provozem domácnosti byly letité. Bylo tomu tak po celou dobu vzájemného soužití. Nesprávně pak okresní soud přihlížel i ke konfliktům, mezi dárce a tehdejšími druhem žalované panem [REDAKCE]. Konflikty mezi panem [REDAKCE] a dárce důvodem pro odvolání daru nebyly a ani být nemohly. Pouze dokreslují celkovou, dlouhodobou atmosféru v rodině, která nebyla dobrá a jistě i dárce měli na této atmosféře svůj podíl (viz i poznámky žalobkyně v kalendáři a označování žalované a jejího druha v něm – č. l. 44 až 45 spisu, výpověď tehdejšího druha žalované pana [REDAKCE] odst. 18. rozsudku, výpověď svědkyně [REDAKCE] odst. 19 rozsudku atd.). Je třeba připomenout i to, že okresní soud vzal v řízení za prokázáno a ani žalobkyně to nezpochybňovala, že ta se vyjadřovala zcela nevhodně o tehdejšími druhu žalované panu [REDAKCE], což se nepochybně žalované velmi dotýkalo. Zbývalo tedy posoudit pouze to, zda skutečnosti uvedené v odvolání daru (dopis, pokud by skutečně byl doručen před uplynutím jednorocní lhůty, a konflikt kvůli topení ze dne 9. 10. 2016) hrubě kolidují s dobrými mravy. Zde dospěl odvolací soud k závěru, že s ohledem na vztahy v rodině, chování samotné žalobkyně (vulgární označování druha žalované dárkyně), zřejmě nikoliv neobvyklé vulgární vyjadřování se v rodině jako takové, takový závěr neumožňují. Pokud jde o dopis (č. l. 9 spisu), není sporu o tom, že se jedná o jediný dopis, který žalovaná napsala a stalo se tak zjevně ve stavu, kdy žalovaná byla značně rozrušena. Na tomto rozrušení měla značný podíl i žalobkyně - i ona vypovídala o tom, že se mělo jednat o reakci žalované na její hovor (ať již sdělovaný třetí osobě do telefonu nebo volaný z okna na zahradu), při kterém uvedla, že „ona se odstěhuje sama a tatínka nechá doma dcerunce“. Byť sama žalobkyně uvedla, že takto se vyjádřila v legraci, žalovaná to tak zjevně nevnímala a nelze odhlédnout od toho, že soužití s otcem žalované nemohlo být již jen z důvodu jeho onemocnění [REDAKCE] snadné. Obsah dopisu koresponduje způsobu, jakým se k sobě účastníci chovali po řadu let a stejným způsobem spolu i komunikovali. Nejedná se tedy krom toho, že pocity žalovaná sepsala, nikoli pouze vyslovila, o vybočení z běžných vztahů mezi účastníky.
18. Z podobného důvodu není důvodem pro odvolání daru podle odvolacího soudu ani tvrzený konflikt ohledně topení ze dne 9. 10. 2016. V řízení vyšlo najevo, že konflikty mezi všemi uživateli domu (tedy nejen dárce a obdarovanou) ohledně topení byly letité a vždy ohledně toho panovaly značné neshody (např. i výpověď sousedky účastníků svědkyně [REDAKCE] v odst. 19. rozsudku, svědkyně [REDAKCE] – dcery žalované a vnučky žalobkyně v odst. 17. rozsudku, pravidelné poznámky žalobkyně v jejím kalendáři v roce

- 2016, např. 6. týden, 12. týden, atd.). Nebylo prokázáno, že tento den by se konflikt jakýmkoliv způsobem vymykal oproti ostatním sporům ohledně topení v domě a zajišťování jeho běžného chodu (viz i důvody, pro které bylo vedeno předchozí řízení o vrácení daru u Okresního soudu v Trutnově pod sp. zn. 7 C 60/2011 a poznámky v kalendáři žalobkyně v roce 2016).
19. Z výše uvedeného je tedy patrné, že okresní soud nerozhodl v projednávané věci správně, proto krajský soud postupem podle § 220 odst. 1. písm. a/ o. s. ř. jeho rozhodnutí změnil, jak je uvedeno výše.
20. Vzhledem ke změně rozsudku bylo nutno znovu rozhodnout o nákladech řízení před okresním soudem (§ 224 odst. 2. o. s. ř.). Žalovaná byla v řízení zcela úspěšná, a proto jí bylo podle § 142 odst. 1. o. s. ř. přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, které jí v řízení vznikly. Tímto nákladem je odměna advokáta za celkem 9 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 27. 3. 2018, účast při jednáních dne 18. 9. 2018, 23. 10. 2018, 1. 11. 2018, 6. 12. 2018) - 6 úkonů po 3 100 Kč (§ 9 odst. 4. písm. b/ vyhl. č. 177/1996 Sb. dále jen „AT“) činí 27 900 Kč, k tomu náleží 9 x 300 Kč paušálních náhrad výdajů podle § 13 odst. 3 AT, což s DPH ve výši 21 % (tehdejší právní zástupce JUDr. Šantroch je plátce DPH) jde celkem o 37 026 Kč.
21. Žalovaná má dále nárok i na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odměna advokáta za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení v odvolacím řízení, sepis odvolání, replika na vyjádření žalobkyně ze dne 3. 7. 2019 a jednání odvolacího soudu ze dne 9. 7. 2019) činí 4 x 3 100 Kč podle § 9 odst. 4. písm. b/AT, k tomu náleží 4 x 300 Kč paušálních náhrad výdajů § 13 odst. 3. AT, 8 x 100 Kč náhrad za promeškaný čas podle § 14 odst. 3. AT za cestu zástupce k jednání u odvolacího soudu. Dále cestovné podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. (sazba základní náhrady 4,1 Kč, motorová nafta 33,60 Kč/l) za 310 km na trase [redacted] – Hradec Králové a zpět, tedy 1 885,51 Kč. Odvolací soud nepřiznal žalované náklady řízení za úkon nazvaný „porada s klientem ze dne 14. 3. 2019“, jelikož zástupce nedoložil účelnost tohoto úkonu, proto soud nemohl přiznat ani jednu náležející náhradu paušálních náhrad a cestovné zástupce k žalované. Soud dále přiznal náhradu žalované za soudní poplatek z odvolání ve výši 5 000 Kč. Právní zástupce žalované Mgr. Karel Němec není plátcem DPH. Celkově byly žalované přiznány náklady řízení za odvolací řízení ve výši 21 285,51 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek § 237 o. s. ř. Lze je podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku, a to podáním k Okresnímu soudu v Trutnově, a rozhodoval by o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

Hradec Králové 9. července 2019

JUDr. Karel Kondr v. r.
předseda senátu